

Sem később sem most

*Sem később sem most sem tegnap
Nem készítek címert érkezésem fölé semmiféle jelvény
ne különböztessen senkitől
Még van hozzá erőm
Még volna hozzá erőm
Meztelenítem magam — nem bízok semmit az időre
bármikor megszegheti ígéretét behavazhat
megkésztett „még”-jeimmel „volná”-immal
Bármikor*

VECSERNYÉS IMRE

Terivers II.

*megtanult értékelni aki felejt
így bennem Istent torzított az emlék
mit változatlanak hittem
mint a temetési szokásokat
éreztem kigúnyol az ésszerűség
szédül zsibbad a homlok
zuhanásában csak a testedbe karmoló
klór-fehér kapaszkodás volt
csak a tükör-tiszta égen araszoló
felhő-nagy halál
most megalázva magamtól
kezedben horpadt életem
szeretlek riadtan mert átfogsz
mint vértelen kötés a sebet
s szeretlek folyton várakozva
mert szép vagy
mint a védtelen állatok
mint rejtett foszlásért a rejtett szájalom*

Terivers III.

*vonzásod tenyerében
apró lényemmel pironkodom*

akár fürge pók a vizen
tavasznyi életünkön átszalad a döbbenet
mint a kenyérre karcolt keresztet
gépiesen felfaljuk az alázatot

HERVAY GIZELLA

Marsbéli menyasszony

terhes a menyasszony szeplős a menyasszony a Marson
fekete babakocsik barna lovacskák menete trappol
ezüstlamében üstökös uszálya — vak hold
vonít — vigyorgó kutyakoponya startol
estélyiruhás gyászmenet autóstoppal a vőlegény
imádkozó sáskák előtte utána jaj szegény
imádkozni se tud káromkodni se rendőrlámpa
kacsint rá felsöpörve az autópálya
evőeszközök sorfala világít fáklyásmenet
az esőben kialszik de integet
a menyasszony csak a vőlegény nem látja
sebészkes kezében homlokán kvarclámpa
lampionokkal a gyerekek árva iskolatáska
megy az égi suliba tente fiúcska-leányka
itt a fagyú is újságpapírban háziáldás
kertitörpe az íróasztalon disznóvágás
a mennyben mindenki oda hivatalos
csak Attila zsebéből gurult ki örökre a vashatos
kilincs nélkül nyílik a menny a kulcs a zárba beletörött
az új házba három új árva költözött
a szilvaszemű szerelem szégyenkezik meztelenül
krepp-papírba csomagolva a közlekedők közt elvegyül
Mária Mária Mária nézi fiát
Marson született küszöbre ejtett vásárfiát
játékjászolban hófehér porcelánbaba
nézi hogy belehal újra meg újra Mária
tenyerét összeszezi barmokhoz irgalomért könnyörög
lábába belekap egy mohó kutyakölyök
vájdling az ölében telesírja paszulyszemekkel
köténye kihasad gyűrögeti sóhajt a vekker
sóhajt József is fűrészszel kicsi keresztfát
képen a marsbéli kunyhó — felakasztják
a falra a földön mint a katonaképet
bekeretezve barna léccel az öröklétet